

Đề bài:

Em hãy đóng vai
một nhân vật trong
truyện để kể lại
truyện thuyết

***“SƠN TINH,
THỦY TINH”***

Bài làm

Thiếp là Mị Nương, con vua Hùng thứ mười tám. Vua cha yêu chiều hết mực. Thiếp cũng không phụ lòng cha, không làm người phải buồn rầu. Thấy con gái lớn đã đến tuổi lấy chồng, lại xinh đẹp, nét na, vua cha muốn kén chọn một phò mã thật xứng đáng.

Hôm ấy, có hai chàng trai đến cầu hôn. Từ xa, thiếp đã nhìn thấy hai chàng trai, bèn nói cho cha biết. Một chàng là Sơn Tinh, tướng mạo phi thường. Trông chàng thật hùng dũng, oai phong. Chàng mặc bộ áo giáp, đầu đội chiếc “mũ miện” bằng vàng chói lọi, chân đi hài đỏ, bước đi mạnh mẽ mà mềm mại như hổ... Chàng cúi xuống lạy tạ cha rồi xin được trở tãi. Chàng vẫy tay về phía đông, bỗng dưng phía đông nổi lên cồn bãi, vẫy tay về phía tây, phía tây mọc lên từng dãy núi đồi. Tiếng reo hò, ca ngợi không ngớt. Thiếp quay sang vua cha, thấy người gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Đến lượt chàng thứ hai trở tãi. Chàng này cũng hùng dũng không kém. Chàng mặc quần áo được dệt nên bởi những chiếc vẩy cá rất to và cứng, đi theo sau là những thần Cua, thần Cá... Chàng vung tay, cất tiếng gọi oang oang. Bỗng đâu một luồng gió mạnh thổi tới, rồi mây đen ùn ùn kéo đến, mưa trút xuống ào ào. Trở tãi xong, chàng cũng lạy tạ vua cha. Chàng tên là Thủy Tinh. Vua cha thấy hai người đều xứng đáng, không biết chọn ai, bèn hỏi ý con gái. Thiếp lắc đầu, nhưng thực tình trong lòng không hiểu sao, đã có cảm tình với Sơn Tinh nhiều hơn Thủy Tinh, dù cả hai chàng đều ngang sức ngang tài. Vua cha không biết chọn ai, từ chối ai, bèn cho vời các Lạc hầu, Lạc tướng đến để bàn bạc... Sau đó, người phán:

– Cả hai ngài đều vừa ý ta. Song ta chỉ có một con, biết gả cho ai bây giờ? Thôi ngày mai, thần nào mang sính lễ đến trước, ta sẽ gả con gái cho.

Hai chàng hỏi sính lễ gồm những gì. Nghĩ ngợi một chút, vua cha chậm rãi:

– Một trăm ván cơm nếp, một trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, mỗi thứ một đôi.

Thấy vua cha ra lễ vật như vậy, thiếp cũng hơi lo vì kiếm đâu ra được những vật kì quặc như vậy? Nhưng lại nghĩ: Có lẽ vua cha cũng ưng Sơn Tinh hơn nên ra nhiều lễ vật ở trên rừng cho chàng dễ kiếm. Còn ở dưới biển, làm gì có voi, có gà, có ngựa?... Nghĩ thế, cũng tạm an lòng. Quả nhiên, sáng hôm sau, Sơn Tinh đem lễ vật đến trước, rồi vui mừng rước thiếp về núi. Đoàn rước dâu đi được nửa đường, bỗng nghe một tiếng thét kinh hồn phía đằng sau. Theo lời của lính hầu, thì Thủy Tinh, vì không lấy được thiếp nên đuổi theo để đánh ghen với Sơn Tinh, ý muốn trả thù và cướp lại thiếp! Tiếng thét càng gần, càng hần học, man rợ, đầy uất ức, cay cú và điên cuồng. Thủy Tinh xuất hiện. Thiếp nhìn thấy đôi mắt thần tóe hung quang. Không lẽ nào, một con người như hấn lại có những hành động vô lý ấy? Lúc đến cầu hôn, tưởng hấn cũng là người tử tế, ai ngờ!... Trận

đánh giữa Sơn Tinh và Thủy Tinh diễn ra thật ác liệt. Thiếp không muốn chứng kiến cảnh một người muốn cướp thiếp đi còn một người thì lại luôn bảo vệ thiếp. Thủy Tinh hô mưa, gọi gió làm thành giông bão rung chuyển cả đất trời. Tay hất vung lên, hạ xuống, miệng gầm thét: “Sơn Tinh, trả Mị Nương cho ta”. Giông bão cuộn cuộn cuốn trôi nhà cửa, núi đồi. Thiếp ngồi trong kiệu chứng kiến trận đánh, mong sao Sơn Tinh thắng. Thủy Tinh dâng nước ngày càng cao, quyết đánh Sơn Tinh để cướp bằng được thiếp. Nước ngập nhà cửa, ruộng đồng, tưởng như thành Phong Châu đang nổi lềnh bềnh trên biển nước. Thiếp lo cho vua cha, thần dân và còn lo cho cả chàng Sơn Tinh nữa. Khủng khiếp quá chừng! Chưa thấy trận đánh nào to và dữ dội như thế. Gió thét ào ào. Mưa trút như thác. Nhưng Sơn Tinh, nét mặt bình thản bốc từng quả đồi, dời từng dãy núi, ngăn chặn dòng nước lũ của Thủy Tinh. Chàng đứng trên núi cao ra hiệu cho quân lính đưa thiếp về nhà tránh nạn. Trên đường về, thấy nước của Thủy Tinh dâng lên rất mạnh nhưng đồi núi của Sơn Tinh ngày càng dâng cao. Nước dâng lên bao nhiêu, đồi núi cao lên bấy nhiêu. Điều đó làm thiếp thêm hi vọng về chiến thắng của chồng. Và đúng như vậy, Thủy Tinh đuối sức, đành rút quân về.

Từ ấy, oán nặng, thù sâu, hàng năm Thủy Tinh lại dâng nước đánh Sơn Tinh. Vào những ngày ấy, thiếp lại lo cho dân bị lũ lụt và mong chồng chiến thắng kẻ thù, mang lại bình yên cho mọi người. Đáp lại lòng mong mỏi của ta, thần núi Tản luôn giành thắng lợi, khiến Thủy Tinh đánh mỗi mội, chán chê vẫn đành phải rút quân về trong nỗi nhục nhã, ê chề không thể nào xóa nổi. Thế nhưng, oái ăm thay:

*Núi cao, sông hãy còn dài,
Năm năm báo oán, đời đời đánh ghen...*

(Bài làm của học sinh)